

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D. V. L., narozený X, státní příslušnost X, nyní bytem X,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova 25,
110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 000070664, se sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 9.12.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2020 č.j. CPR-25591-3/ČJ-2020-930310-V248,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2020 č.j. CPR-25591-3/ČJ-2020-930310-V248 a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3.6.2020 č.j. KRPA-163459-27/ČJ-2019-000022-50 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Petra Václavka na nákladech řízení částku ve výši 15 342,-Kč na účet č. 2108265237/2700, VS: 104417, ve lhůtě nejdéle do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 9.12.2020** soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne **se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2020 č.j. CPR-25591-3/ČJ-2020-930310-V248**, jehož kopie byla připojena, kterým bylo projednáno jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3.6.2020 č.j. KRPA-163459-27/ČJ-2019-000022-50 ve věci stanovení povinnosti opustit území členských států Evropské unie (dále jen EU) a povinnosti uhradit náklady správního řízení, kdy bylo odvolání zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se povinnosti opustit území členských států EU se potvrzuje.
2. **V žalobě** žalobce předně konstatoval, že správnímu orgánu poskytl veškerou nezbytnou součinnost, aby mohl být objasněn skutkový stav v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), když označil veškeré skutečnosti i osoby, které svědčí v jeho prospěch, přičemž ačkoliv správní orgán měl být obeznámen se skutkovým stavem do takové míry, aby bylo vyhověno požadavkům § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu. S ohledem na to, že dané řízení je vedeno z úřední povinnosti, koresponduje s porušením tohoto ustanovení zcela bezprostředně zároveň porušení ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, když správní orgán byl bez jakýchkoliv návrhů povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce. Správní orgány tedy nedostály své povinnosti a zcela zjevným způsobem tak došlo k porušení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a stejně tak došlo k porušení mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána, a to konkrétně k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nejvíce pak byla porušena ustanovení článků 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, tedy zároveň došlo k porušení ústavního pořádku České republiky (dále jen **ČR**), neboť ze strany správních orgánů bylo jednáno v rozporu s článkem 1 odst. 2 a článkem 10 Ústavy ČR, stejně jako v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu shrnutí skutečností, kdy následně z těchto skutečností vyvodily závěry, které však vůbec neodpovídají skutečnému stavu, respektive skutkový stav nebyl správními orgány přezkoumán v materiální rovině.
Konkrétně měl žalobce na mysli, že ačkoliv správní orgán I. stupně i žalovaný byly zpraveny o existenci všech osob, které žalobce na území ČR má, tedy svou manželku paní N. H. T., nar. X, a jejich společnou nezletilou dcerou L. B. N., nar. X. Manželka a jejich společná dcera pobývají na území na základě povolení k trvalému pobytu. Manželé dále ve společné domácnosti vychovávají nezletilou dceru manželky, N. H., nar. X, občanka ČR. I přes skutečnost, že žalobce není uveden v rodném listu dcery manželky jako otec, tak vykonává tuto roli už velmi dlouho dobu. Žalobce pečuje o nezletilou dceru manželky od jejího útlého věku a považuje ji za svoji vlastní. Tento vztah je nezletilou dcerou manželky opětován a též ona považuje žalobce za svého otce. Avšak správní orgány v rámci řízení zjišťovaly pouze vztah žalobce k jeho manželce a jejich společné nezletilé dceři, nijak už nezohlednily existenci jeho druhé nezletilé dcery, N. H., o kterou pečuje jako o svou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vlastní a žije s ní ve společné domácnosti. Nezletilá dcera N. H. nebyla ustanovena účastníkem řízení a v napadeném rozhodnutí nebyla žádná zmínka o její existenci kromě krátké poznámky: „(v domácnosti ještě bydlí dcera II. účastníka řízení z prvního vztahu - pozn. odvolacího orgánu)“. Tuto poznámku žalovaného nelze považovat za dostatečné posouzení vztahu druhé nezletilé dcery k žalobci. Nijak nebyla zjištěna pevnost a intenzita vztahu jeho druhé nezletilé dcery k žalobci a její emocionální závislost k žalobci.

Následně žalobce uvedl, že ve věci jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, jež je vedeno u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 57 A 50/2020, bylo tímto příslušným soudem vydáno dne 5.5.2020 usnesení pod č.j. 57 A 50/2020-53, kterým byl této žalobě přiznán odkladný účinek. Tato skutečnost ve spojitosti s ustanovením § 87y zákona o pobytu cizinců, pak zcela zřejmě znamená, že do doby než bude o této žalobě příslušným soudem rozhodnuto, pobývá žalobce na území ČR legálně, a to právě v rámci fikce pobytu, jež mu zcela jasně vyplývá z ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. K tomuto však žalovaný vůbec nepřihlédl a pouze zopakoval závěr z nepravomocného rozhodnutí OAMPu a Komise, že žalobce nemá nárok na fikci, neboť dle posouzení OAMPu, Komise není rodinným příslušníkem.

Následně žalobce namítal, že správní orgány náležitě nepřezkoumaly, zda mu nebude způsoben takový zásah do soukromého a rodinného života, který by byl pro něho zcela nepřiměřený. K takovému závěru se správní orgány uchýlily, neboť náležitě nepřezkoumaly, zda takový zásah skutečně nebude představovat nepřiměřený zásah ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. K této námitce žalobce odkázal na judikaturu NSS, zejména rozsudek ze dne 6.8.2013 č.j. 8 As 68/2012-47. Správní orgány zcela zanedbaly, když nezkoumaly přiměřenost též ve vztahu k nezletilým dětem a manželce. Zejména ve vztahu k nezletilým dětem je totiž žalobce jako jejich otec zcela stěžejní osobou, která s nezletilými dětmi sdílí společnou domácnost, každý den o ně pečuje, chodí s nimi k lékaři a s ohledem na svůj věk nejsou schopny se o sebe samy postarat a na otcově péči a bezprostřední přítomnosti jsou závislé. Správní orgány tedy zcela zanevřely na zkoumání přiměřenosti právě ve vztahu k nezletilým dětem, zejména k jeho druhé nezletilé dceři, jejíž existenci správní orgány vůbec nevzaly v úvahu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, plná moc a dvě kopie anonymizovaných usnesení žalovaného.)*

3. Žalobce společně s žalobou také žádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 6.1.2021, č.j. 17 A 102/2020-27.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze 5.11.2020 č.j. CPR-25591-3/ČJ-2020-930310-V248** bylo projednáno odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 3.6.2020 č.j. KRPA-163459-27/ČJ-2019-000022-50 ve věci stanovení povinnosti opustit území členských států Evropské unie a povinnosti uhradit náklady správního řízení. Na základě zjištěných skutečností rozhodnul žalovaný ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu následovně: Část výroku se mění takto: text „...Současně se podle ustanovení § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. jmenovanému stanoví doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 50-ti dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Pokud by...“ se nahrazuje textem: „...Současně se podle ustanovení § 50a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanoví doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 50-ti dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Pokud by... “. Protože nebyly shledány důvody pro změnu výrokové části napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti opustit území členských států EU a povinnosti uhradit náklady správního řízení, odvolání bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a původní rozhodnutí potvrzeno.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce pobýval dle správního orgánu I. stupně od 15.4.2019 na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Po provedených lustracích a dalších šetřeních vydal správní orgán I. stupně dne 3.6.2020 pod č.j. KRPA-163459-27/ČJ-2019-000022-50 rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU v souladu s ustanovením § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prostudováním spisového materiálu a provedenou lustrací v dostupných informačních systémech Policie ČR bylo žalovaným zjištěno, že žalobce se dne 24.4.2019 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně společně se svým právním zástupcem s tím, že chce vyřešit svůj pobyt na území. Následnou lustrací a kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že ve svém cestovním pase měl vylepen výjezdni příkaz č. X s platností od 10.4.2019 do 13.4.2019. Žádné jiné pobytové oprávnění žalobce v době kontroly neměl. Měl tak povinnost vycestovat na základě platnosti výjezdního příkazu nejpozději do 13.4.2019. Vzhledem k tomu, že dne 24.4.2019 neměl žádné platné vízum, nebo platné povolení k pobytu, které by ho opravňovalo pobývat na území ČR, bylo s ním ze strany správního orgánu I. stupně zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, neboť mu bylo již v minulosti vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, a to rozhodnutím ze dne 18.2.2019 č. j. KRPA-71715-15/ČJ-2019-000022. Následně správní orgán I. stupně provedl výslech účastníka řízení a prováděl další šetření v dané věci. Během řízení byli ustanoveni další účastníci řízení a dne 25.3.2020 správní orgán I. stupně překvalifikoval celé řízení na řízení o povinnosti opustit území členských států EU, a to právě s ohledem na rodinné vazby žalobce na území, a tedy i s ohledem na to, že rozhodnutí o správním vyhoštění by v tomto konkrétním případě bylo nepřiměřené. Dne 3.6.2020 pod č.j. KRPA-163459-27/ČJ-2019-000022-50 pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o povinnosti účastníka řízení opustit území členských států EU a povinnosti uhradit náklady správního řízení, kdy proti tomuto rozhodnutí se účastník řízení v zákonné lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce odvolal.

Žalovaný s odkazem na § 89 odst. 2 správního řádu konstatoval, že vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem, bylo správně definováno jako neoprávněný pobyt na území ČR, naplňující podmínky pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nicméně žalovaný musel konstatovat, že správní orgán I. stupně chyboval, když ve svém rozhodnutí uvedl, že neoprávněný pobyt žalobce je od 15.4.2019. Dle spisového materiálu a dle lustrací v informačních systémech Policie ČR je zřejmé, že poslední oprávněný pobyt žalobce na území byl do 13.4.2019, a to právě na základě výjezdního příkazu č. AKT0308858 s platností do 13.4.2019. Neoprávněný pobyt žalobce byl tak již od 14.4.2019. Toto pochybení však nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Z lustrací v dostupných informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce má na území ČR manželku a dceru (v domácnosti ještě bydlí dcera II. účastníka řízení z prvního vztahu), se kterými sdílí společnou domácnost. Žalovaný dále uvedl, že žalobce

zcela úmyslně nevycestoval v době platnosti výjezdního příkazu, ačkoliv mu lhůta k vycestování byla známa a byl seznámen s tím, že v této lhůtě musí vycestovat, a svým vlastním jednáním se tak dostal do pozice nelegálně pobývajícího cizince na území. Navíc správní orgán I. stupně přihlédl k rodinnému a soukromému životu účastníka řízení, a proto vydal nejmírnější možné opatření, které lze za dané situace přijmout. Pokud jde o právo dcery žalobce na zachování jejich rodinných svazků a na péči, jeho realizace není podmíněna pobytem žalobce v ČR. Dítě nebude natrvalo odloučeno od svého otce, ale pouze po dobu, dokud si nevyřídí platné pobytové oprávnění, na základě kterého se bude moci vrátit zpět do ČR. Navíc s dítětem na území ČR zůstává jeho matka, tedy jeden z rodičů.

Správní orgány nezpochybňovaly společné soužití rodiny v jedné domácnosti, nicméně žalobce není v současné době držitelem žádného platného pobytového oprávnění, a je tedy nutné, aby vycestoval z území členských států EU a legální cestou si opatřil platné pobytové oprávnění. Ani výsledky dalších účastníků řízení by nezměnily nic na tom, že žalobce bude povinen vycestovat, neboť není držitelem žádného platného pobytového oprávnění na území členských států EU.

Následně žalovaný konstatoval, že námitka nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí není důvodná, neboť správní orgán I. stupně se namítanou nepřiměřeností vydaného rozhodnutí zabýval, a přiměřenost rozhodnutí následně ještě doplnil i sám odvolací orgán. Rozhodnutí dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců je opatřením způsobilým zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, aby se na území ČR zdržovali pouze legálně pobývající cizinci, když by vydání rozhodnutí o správním vyhoštění bylo opatřením zjevně nepřiměřeným. Ze spisového materiálu je zcela zřejmé, že žalobce měl vycestovat dle výjezdního příkazu nejpozději do 13.4.2019. Ke správnímu orgánu I. stupně se však dostavil až dne 24.4.2019. Z tohoto tedy vyplývá, že pobýval na území neoprávněně od 14.4.2019 do 24.4.2019. Závěrem žalovaný uvedl, že plně souhlasí se správním orgánem I. stupně, že za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 17.11.2020** (soudu doručeno dne 22.12.2020) plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o povinnosti opustit území členských států EU byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto s ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný dále konstatoval, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU do soukromého a rodinného života žalobce podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný je přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení o povinnosti opustit území členských států EU upustit a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. K aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu, ale také na odůvodnění žalovaného, neboť měl za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím

způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 5.11.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 17.11.2020 jen částečně odpovídají obsahu spisu. Podle doručenky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 5.11.2020 žalobci doručeno dne 9.11.2020.
7. **Podáním ze dne 13.1.2021** zástupce žalobce žádal o nařízení ústního jednání a **podáním ze dne 5.2.2021** žádal o umožnění jednání prostřednictvím videokonference (systém POLYCOM).
8. **Podáním ze dne 15.2.2021** se žalovaný omluvil z jednání, jelikož ve stanovený den není možné zajistit účast příslušného pracovníka a současně plně odkázal na písemné stanovisko.
9. Spolu s **podáním ze dne 19.2.2021** zaslal zástupce žalobce soudu substituční plnou moc.
10. **Ústního jednání konaného dne 25.2.2021** se zúčastnil zástupce žalobce prostřednictvím videokonference (systém POLYCOM), žalovaný se z jednání omluvil. Zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na podanou žalobu s tím, že na žalobě je trváno a závěrem žádal, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu jednání a žalovaný byl zavázán k náhradě nákladů právního zastoupení.
11. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Ve věcech rozhodnutí o povinnosti opustit území rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s.ř.s.).
12. Dle **§ 78 odst. 1 s.ř.s.** je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. **Podle § 78 odst. 4 s.ř.s.** zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. **Dle § 78 odst. 5 s.ř.s.** právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
13. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2020, soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná.
14. Dle **§ 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců** „Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

15. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“
16. Dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců „Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem pokud tento zákona nestanoví jinak.“
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
18. V první řadě soud uvádí, že v daném případě není pochyb o tom, že žalobce se na území ČR nacházel bez platného pobytového oprávnění od 14.4.2019 do 24.4.2019 a dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobce uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života, zda dané rozhodnutí je přiměřené.
19. V této situaci lze konstatovat, že zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států EU, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území ČR. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území.
20. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl NSS v rozsudku ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským

státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“. NSS však ve svém rozhodnutí ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“

21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že oba správní orgány zcela opominuly fakt, že ve společné domácnosti s žalobcem, jeho manželkou a společnou dcerou ještě bydlí dcera manželky žalobce nezl. N. H., nar. X, občanka ČR. Ačkoli tedy správní orgány v rámci řízení zkoumaly vztah žalobce k jeho manželce a jejich společné nezletilé dceři, vůbec už nezohlednily existenci nezletilé N. H., která s žalobcem taktéž žije ve společné domácnosti. Žalovaný pouze konstatoval, že: „v domácnosti ještě bydlí dcera II. účastníka řízení z prvního vztahu – pozn. odvolacího orgánu“, správní orgán I. stupně nezletilou N. H. ve svém rozhodnutí vůbec nezminil. Ačkoliv ze spisového materiálu vyplývá, že hlídka oddělení pobytových agend provedla dne 16.5.2019 v 13:30 hod. pobytovou kontrolu (v souvislosti se správním řízením vedeným ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce) v místě bydliště žalobce, kdy bylo mimo jiné zjištěno, že v bytě žije žalobce společně se svou manželkou, která byla přítomna a dvěma dcerami, z toho jedna z dcer manželky žalobce byla přítomna. Jednalo se o nezletilou N. H., nar. X. Následně žalobce ukázal hlídce PCR všechny své osobní věci i věci své manželky a dvou dětí. Správní orgány si tedy byly vědomy skutečnosti, že žalobce pobývá ve společné domácnosti s dcerou manželky – nezl. N. H., kterou má jeho manželka z předchozího vztahu. V daném případě tedy správní orgány nedostály své povinnosti, a to náležitě přezkoumat zásah do rodinného a soukromého života i ve vztahu k nezletilé N. H. S ohledem na uvedené je nutné konstatovat, že rozhodnutí obou správních orgánů lze v posuzované otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života v této části označit za nepřezkoumatelná, proto nezbylo soudu než obě rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgány budou povinni v dalším řízení náležitě zjistit skutkový stav dle § 3 správního řádu a posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců i ve vztahu žalobce a nezletilé N. H.

22. K námitce žalobce, že nezletilá měla být ve správním řízení účastníkem řízení, soud uvádí následující. Zákon o pobytu cizinců nemá vlastní ustanovení o účastnících řízení. Kdo je účastníkem řízení proto stanoví obecně § 27 správního řádu. Účastníkem tohoto řízení dle § 27 odst. 1 písm. b) téhož zákona je cizinec, o jehož povinnosti opustit území EU se vede toto řízení (žalobce). Není však vyloučeno, aby účastníkem řízení byly i další dotčené osoby v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu. Podmínkou účastenství podle posledně uvedeného ustanovení však je, aby byl rodinný příslušník (zde dcera manželky žalobce – nezl. N. H.) správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně hrozilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k tomuto rodinnému příslušníkovi. Ten jediný mohl být dotčen na svých procesních právech tím, že ve správním řízení nevystupoval jako jeho účastník. Ten se také mohl a měl bránit (v daném případě zákonný zástupce – tedy manželka žalobce), že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení v řízení žalobce o povinnosti opustit území EU. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech (ať již hmotných či procesních). Žalobce se tudíž i v tomto případě mohl domoci ochrany pouze proti porušení svých vlastních práv, na nichž byl rozhodnutím zkrácen, nikoliv porušení práv jiného subjektu, zde nezletilé N. H. (viz obdobně např. rozsudky NSS ze dne 28.1.2009 č.j. 8 As 52/2008-92, ze dne 29.8.2008 č.j. 5 As 10/2008-103, nebo ze dne 19.8.2011 č.j. 5 As 58/2011-141). S ohledem na právě uvedené tedy mohla být v otázce účastenství nezl. N. H. rozhodnutími správních orgánů zasažena její právní sféra, nikoliv právní sféra žalobce. Shora uvedenou námitku soud neshledal důvodnou, to ovšem nic nemění na tom, že správní orgány měly náležitě přezkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života z pohledu žalobce a nezl. N. H., když spolu žijí ve společné domácnosti (viz shora).
23. Žalobce dále namítal, že v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě ve věci jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, jež je vedeno u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 A 50/2020, mu svědčí tzv. fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. K uvedenému soud uvádí, že žádosti žalobce o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU podané dne 8.4.2019 pod č.j. OAM-06871/PP-2019 již od počátku řízení nesvědčila tzv. fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, tudíž ani na základě přiznání odkladného účinku žaloby není žalobce oprávněn pobývat na území ČR z důvodu vedeného soudního řízení. Soud proto tuto námitku neshledal jako důvodnou.
24. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (**výrok rozsudku I.**). Správní orgány v dalším řízení náležitě v naznačeném směru zjistí skutkový stav dle § 3 správního řádu a posoudí přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to ve vztahu žalobce a nezletilé N. H. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s.ř.s.).
25. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 15 342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony

právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen **advokátní tarif**). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 25.2.2021. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Přiznanou částku ve výši 15 342 Kč je povinen žalovaný zaplatit žalobci k jeho rukám ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet číslo 2108265237/2700 VS: 104417, když stanovenou lhůtu považuje soud za přiměřenou (**výrok rozsudku II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 25. února 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně